

Dorință imposibilă...

Florin-Cezar CĂLIN

Mă mângâie cerul c-o ploaie de stele,
Sub semnul heraldic al vieții de-apoi.
- Eu seară de seară mă plimb printre ele!
Să uit de tristețe, să uit chiar de noi.

Am sufletul plin de candoarea iubirii,
(pe buze îmi râde sărutul lăsat).
- Ca sacră dorință ce-i a fericirii!
De care mult timp noi am scăpătat.

Sunt umbră de nori îmbrăcată în șoapte,
- Însemnul real în destin incomplet!
Când dorul de tine colindă prin noapte,
Să-ți afle misterul (chiar de-i incorect).

- Adastă luceferi pe ceru-nstelat!
În mii de culori de-acum cunoscute.
- Deplânge în suflet destinul ratat!
Cu lacrimi grele ... de tine știute.

Eu zilnic las dor ca să zboare spre tine,
- Fiind veneticul destinului mut!
(nu știu nici ce soartă mai pot eu reține),
Pe care, măcar, tu să n-o fi avut.

Plutesc într-un vis printre nori rătăcit,
(fiind ireal în lumea stupidă).
- Știind că, de mulți, eu n-am fost dorit!
"Și chiar nu mă vreți ca bună partidă".

Eu seară de seară mă plimb printre stele,
(sub semnul heraldic al vieții de-apoi).
-Mă mângâie cerul cu doruri prea grele!
Când eu vreau să uit,de toate, de noi.

Brăila,septembrie 2017